

Svěží romantický příběh o životě
a lásce deset tisíc metrů nad zemí

LACIE WALDONOVÁ POSLEDNÍ LET

POSLEDNÍ LET

LACIE
WALDONOVÁ

POSLEDNÍ
LET

Original title: Lacie Waldon: The Layover

Copyright © Lacie Waldon, 2021

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons,

an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Cover Design by Eileen Carey

Cover Illustrations © Shutterstock / iStock

Lacie Waldonová uplatňuje morální právo
identifikovat se jako autorka této knihy.

Czech edition © Fortuna Libri Publishing, Praha 2022

Translation © Tereza Ledecká, 2022

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lucie Rohanová

První elektronické vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakémkoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN epub: 978-80-7546-422-4 (epub)

ISBN mobi: 978-80-7546-423-1 (mobi)

ISBN pdf: 978-80-7546-424-8 (pdf)

*Pro Carey Pageovou, která mě naučila,
že pokud jste s tou správnou osobou,
ze všeho se stane dobrodružství.*

1. kapitola

Nevím, v jakém jsem městě. Budík na mobilu vyřvává písničku z filmu *Rocky* a osvětluje místnost dost na to, abych dokázala rozeznat její obrysy. Zamžourám očima a snažím se zorientovat. Zpoza dveří nevychází žádný pruh světla z osvětlené chodby. Povlečení je jemnější, žádná opraná bavlna, ve které spaly miliony těl. Snad ani není bílé. Tohle určitě není hotelový pokoj.

Kdosi vedle mě zasténá a mně to najednou dojde. Jsem doma, kde jsem slíbila, že písničku z filmu *Rocky* už pro buzení používat nebudu. Alexander tvrdí, že se mu vkrádá do snů. Sáhnu po mobilu, ale je půl čtvrté ráno – moc brzo na nějaký soulad pohybů. Mobil spadne na zem, elektronická polnice mě dál nutí šermovat zaťatými pěstmi ve vzduchu. Stále přikrytá dekou se natáhnou přes okraj postele a utiším ten rámus, než opět zaujmu původní polohu.

Měla bych vstávat, ale místo toho juknu na Alexandra na druhé straně rozměrné postele. Jen chci vidět jeho tvář, abych se ujistila, že jsem ho nenaštvala ještě dřív, než na tři dny odjedu, ale kvůli zatemňovacím závěsům je to nemožné. V té tmě se mi nedaří zahlédnout ani obrys jeho těla.

S povzdechem posunu nohy ke kraji postele. Když zpod pokrývky jednu vytáhnou, zajme ji chladný vzduch, a tak sbírám odvahu, abych na kontakt s ledovými podmínkami, které

Alexander vyžaduje pro spánek, připravila celé tělo. Kolem pasu se mi ovine ruka a přitáhne si mě do kokonu své horké kůže a svalů. Vydechnu úlevou a ztratím se v něm.

„Promiň toho Rockyho,“ zašeptám.

„To je v pohodě.“ Alexandrův hlas je zastřený spánkem. Vlepi mi pusku na holé rameno. „Ve snu jsem se přikrčil v pravý okamžik. Potom jsem se narovnal a pravým hákem ho sejmul. Úplně jsem ho omráčil.“

„Jak jinak.“ Cukají mi koutky. Alexander vítězí dokonce i ve snech. Někteří lidé tomu říkají arogance, ale já tomu říkám sebedůvěra. Proto ho koneckonců mají ostatní právníci ve firmě v oblibě. Alexander je spolehlivý. Je vždycky vyrovnaný. A právě toho si na něm cením nejvíc. „Nic míň bych ani nečekala.“

„Tvář měl rozmazanou,“ dodává, „ale doufám, že to byl pro rocký sen o McMurphym. Dneska mám proti němu u soudu stání, takže říct, že jím opovrhnu, by bylo slabý.“

„Uřčitě to byl on. Tu připitomělou tvář bych poznala kdekoli.“

„Tys byla v mém snu?“

„No jasně.“ Zavrtám se hlouběji do jeho objetí. „Fandila jsem ti přímo od postranní čáry.“

„Ty jsi takový moje malý káčátko,“ zasměje se Alexander jemně do svých vlasů. Pak jeho hlas zvážní.

„Ale že má vážně připitomělej výraz?“

„Ten nejpřipitomější.“

Povzdychne si a vlepi mi další pusku vzadu na krk. „Budeš mi chybět, až tu nebudeš.“

„Je to jen pár dnů.“

Při zmínce o práci mi škubne v noze. Není to víc než tři minuty, co mi zazvonil budík. Možná čtyři.

„I tak.“

„Já vím.“ Chápu to. Opravdu. Nikomu se nelíbí zůstat opuštěný. Jde jen o pár dní, během kterých ale budeme jíst každý

o samotě a bude nás od sebe dělit spousta vody. „Taky mi budeš chybět.“

„Ale je to naposledy.“ V jeho slovech není ani stopa po otázce. Je to fakt, o kterém bylo rozhodnuto, na kterém jsme se dohodli o víkendu – v okamžiku, kdy jsem přijala jeho žádost o ruku.

„Až se vrátíš, měli bychom to oslavit zasnubní večeří. Vrátiš se ve čtvrtek večer, ano? Tak to oslavme v pátek. Můžeme si připít na konec jedné kapitoly a začátek nové.“

„Ano.“ To je skvělý nápad. Vlastně naprosto úžasný. Na co lepšího si připít než na konec devítileté kariéry a začátek manželství, které má trvat mnohem déle? „Jsem pro.“

„Udělám rezervaci,“ nabízí se Alexander a uvolňuje své objetí. „A ty bys měla už jít. Jsi docela ve skluzu.“

Pousměji se nad jeho slovy. Jak jinak. Alexander ví, co znamená ztráta času, který jsem promarnila. Celý jeho život je řízen s precizností, kterou já si rezervuji jen pro svá pracovní rána. Je to jedna z věcí, která mě na něm od začátku přitahovala. A také ta jeho velká pevná ramena. Nemůžu uvěřit, že se stane mým manželem. Já, Ava Greenová, se budu vdávat. To je ta nejstálější věc, ke které jsem se kdy zavázala.

„Miluju tě.“ Vtisknu mu polibek na předloktí a vydrápu se z postele. „Zatím!“

Popadnu telefon a podívám se na něj, když za sebou zavírám dveře: 3:34. Už jsem promrhala čtyři minuty z pětadvaceti, které mám na to, abych se vypravila z domu. Po špičkách proběhnu chodbou osvětlenou měsíčním světlem. Chicagský prosincový vítr se opírá do prosklených zdí desetipatrového domu a já mám strach, že mě odfoukne pryč. Perfektní začátek cesty – jako kdybych už byla ve vzduchu a proplouvala mezi mraky.

Vnější bezpečnostní světla osvětlují kuchyni natolik, že ani nemusím rozsvěcet. Rovnou si to namířím ke konvici, kterou

jsem si přinesla, když jsem se sem nastěhovala. Vypadá naprosto nepatřičně v porovnání s Alexandrovou profí mašinou na espresso. Skoro tak jako já, když míjím pult z černého mramoru jen v podprsence a kalhotkách.

Alexander by byl v šoku, kdyby mě tu viděl pobíhat napůl nahou v měsíčním světle. Nejednou mě peskoval za to, že se sháním po kafi dřív, než se obleču. Bojí se, že by nás jeho bezejmenní sousedé mohli špehovat. Jako kdybychom z celého města zrovna my pro ně znamenali nějak přitažlivou podívanou.

Teď je ale jen velmi malá šance na to, že by mě přistihl. I když znovu neusne, vím, že zůstane v posteli a bude to zkoušet dál. Alexander chodí spát v půl jedenácté a vstává v půl šesté, protože věří v důslednost. Nikdy to neřekl nahlas, ale vím, že moje přistěhování pro něj bylo mnohem těžší, než čekal. Je těžké uvyknout přítomnosti někoho, kdo se vytratí pokaždé, když si na něj začnete zvykat.

Rychlým pohybem zapnu konvici. Včera večer jsem ji naplnila vodou, abych ráno ušetřila cenné vteřiny. Druhou rukou se natahuju pro sáček s jídlem. Všechny pohyby dělám automaticky; je to rutina, kterou provádím už po tisíci.

Lednička je perfektně uspořádaná až na malé hromádky jídla, které mi zbylo. Včera jsem vyskládala pytlíky s třešněmi a hroznovým vínem na kousky syra tak, že i při zběžném pohledu je zřejmé, že architektka ze mě nikdy nebude. V mrazáku jsou další jednotlivě zabalená jídla, která jsem naskládala na vršek tašky. Vzhledem k tomu, že jsou zmražená, fungují jako pytlíky s ledem, dokud neodjím dostatek jídla na to, abych udělala místo pro pytlík s ledem z letadla. Zapnu svou velkou černou obědovou tašku, popadnu kávu, až příliš velké množství nasypu do french pressu a ženu se ke koupelně pro hosty.

To je jediné místo v tomto bytě, které jsem si přivlastnila. Oficiálně proto, že v ránech, jako jsou tahle, nechci Alexandra

budit. Ale ve skutečnosti mám ráda místo, kde si můžu odložit věci na poličku a nemuset si dělat hlavu s tím, jestli ručníky visí symetricky. Ne že bych neoceňovala Alexandrovu pořádkumilovnost. Oceňuju ji. Vlastně tu jeho organizovanost miluju. Jeho domov – náš domov – je přesně ten druh dokonale uspořádaného místa, o kterém jsem celý život snila, že v něm budu žít.

Ale od té doby, co jsem zde, se z jakéhosi důvodu zdá, že jsem u sebe objevila malinkou deviantní stránku, která si tyhle malé kousičky nedokonalosti vychutnává. Je to znepokojivá odchylka zcela v rozporu s tím, kým chci být, a stydím se za ni tolik, že jsem se ji za každou cenu snažila před Alexandrem skrýt. „Za žádnou cenu,“ řekla jsem mu na začátku, „neotvírej tyhle dveře. Schraňuju tam všechno svý ženský náčiní. A ty nechceš vidět, co všechno je třeba k tomu, abych vypadala tak, jak vypadám, že?“ Znehybněl a od té doby se tomu místu obloukem vyhýbá.

Koupelnu naplní světlo a můj pohled přitáhne lesk mého zasnubního prstýnku. Na moment si dovolím přerušit svou rutinu, abych prozkoumala tu věc, která je najednou moje. Je obrovský, nejspíš má dost karátů. Když v sobotu večer Alexander poklekl na jedno koleno a otevřel tu malou sametovou krabičku, strašně se mi chtělo se smát nad tou zářící disco koulí uvnitř; je to velký rozdíl oproti malému tyrkysovému kamínku, jaký jsem chtěla původně. Teď mám pár dní na to, abych si na něj zvykla, i když vidím, že je to přesně to, co potřebuji: těžký hranatý kámen, který mě udrží nohama na zemi. Po všem tom životě ve vzduchu jsem vděčná, že jsem našla svou kotvu.

Alexander dával vždy jasně najevo, že nechce, aby si jeho budoucí partnerka vydělávala na živobytí putováním po světě. Jak jsem mu řekla už na začátku, jsem připravená s létáním skoncovat. Každý ví, že se nesvěřujete muži, kterého jste

zrovna potkali – atraktivnímu muži, na jehož rty nemůžete přestat zírat, natož kterého si chcete vzít –, ale já se svěříla. Porušila jsem všechna pravidla, zírala na něj a upřímně se mu svěříla se svou touhou se usadit. Když jsem vyrůstala, byli jsme stále někde na cestě, což mým rodičům vyhovovalo. Mým snem byl ale vždýcky pravý opak.

V rohu jedné ze zásuvek, jež mi Alexander přidělil, mám seznam, který jsem si sepsala, když mi bylo třináct. Je nadepsaný Aviny dospělácké ambice (poslední slovo bylo triumfálně nalezeno ve slovníku synonym pod heslem tužba). Jsou na něm jen dvě položky, které umím jmenovat zpaměti, ale někdy ten seznam vyndám a přečtu si ho nahlas, jen abych si je připomněla. Stojí v něm:

1. *Usad' se na jednom místě.*
2. *Měj skutečné přátele. Přátele, kteří necestují. (Kteří to s tebou nevzdají, když jim k tomu nezavdáš příčinu. Bud' s nimi tehdy, když jim na tom bude záležet. Bud' spolehlivá.)*

Kdybych měla ohodnotit svůj pokrok v dosahování těchto cílů, nevypadalo by to moc dobře. Týdně mám třídní směnu, pokaždé v jiné dny. Vzhledem k tomu, že se tyto dny mění každý týden, mají lidé pocit, jako bych se jim neustále ztrácela. Měla jsem dvě dobré kamarádky, co měly pravidelné zaměstnání, dokud mi Meredith, ta citlivější z nich, nezačala přezdívat „Houdini“ pasivně agresivním způsobem, který jsem se rozhodla interpretovat jako humorný. Nyní, kvůli mnoha eskamotérským kouskům, kterých jsem se dopustila, mi už pravděpodobně zbyla jen jedna kamarádka.

Brzy už to ale bude všechno za mnou. Je načase vyměnit život, po kterém jsem nikdy netoužila, za ten, po kterém jsem

toužila vždycky. Nerada si sundám prstýnek a pak ho s posvátnou úctou umístím do rohu poličky. Slyšela jsem, jak si vdané ženy stěžují, že si ve stísněných kuchyňkách, kde naléváme pasažérům nápoje, své diamantové prstýnky poničily. Nechci Alexandrovi vysvětlovat, že jsem dopustila, aby se tohle stalo s příšerně drahým symbolem naší společné budoucnosti.

V okamžik, kdy se zásuvka zavře, se pouštím opět do akce. Je 3:47, už zbývá jen osm minut do okamžiku, kdy za mnou musí zapadnout dveře. Opláchnu si tvář a lehce si nanesu řasenku, přičemž si všimnu šedivého odstínu svých oříškových očí. Je to zvláštní. Obvykle mají tendenci se zbarvit dozelená, když jsem velmi šťastná nebo vzrušená, a teď jsem očividně obojí. K zásnubám se mi navíc poštěstilo získat i zítřejší vytoužené mezipřistání v Belize. Mezinárodní lety si obvykle rozeberou velmi zkušené letušky.

Dlouhé tmavé vlasy si zapletu do copu podél tváře, tak jako při každém letu, ale prameny, co mi z copu vyklouznou, mě stojí vteřiny, kterých se mi nedostává. To ta voda z Alexandrovy sprchy. Dal do ní filtr, díky němuž je hebká jako hedvábí, a stejně i všechno, po čem steče. Každý by to měl za luxus, já vím, ale nějak se nedokážu přimět to ocenit. Koneckonců, co je lidská přecitlivělost proti troše drsnosti? Kdo by nechtěl cítit na své kůži skutečný svět?

Nechám cop copem, zadoufám, že uvolněné prameny budou působit jako záměr, a upevním je hnědou čelenkou. Teď přichází moje nejoblíbenější část odchodové rutiny. V hostinském pokoji je na posteli rozložená má uniforma: šaty a punčochy, které jsou perfektně sladěné s botami. Náušnice a nezbytné hodinky leží vedle rukávu.

Ani ne za minutu je mám na sobě a pokaždé si při tom představuji, že jsem Superman v telefonní budce. Než bys řekl

švec, proměnila jsem se z civilisty v profesionála. Ava Greenová, superletuška!

Sotva se však ten pocit dostaví, zase zmizí v útrobách mého žaludku.

Nemůžu uvěřit, že tohle je můj poslední let.

2. kapitola

S lunce stále ještě spí a z reproduktorů ve voze se ozývá rádiový pořad Layly Dayové nazvaný *S láskou Layla*. Je to repríza programu, kam volají posluchači, kteří chtějí poslat písničku svým drahým, opakuje se pro potěšení nás, co se vymykáme normálu tohoto světa a buď vstáváme příliš brzy, nebo se vracíme domů až časně nad ránem. Když vjíždím na parkoviště pro zaměstnance, loknu si z cestovního hrnku kávy a očima se zaměřím na dvě auta postávající v popředí s agresivně rozsvícenými dálkovými světly a motory běžícími na prázdko.

Setrvávám tak, dokud někdo nevyjede a neuvolní místo o trochu blíže. Kdybych byla bezcitná, označila bych je za lenochy. Ale spravedlivě řečeno, parkovací místo vzadu vám přidá dalších dvacet minut trmácení přes celé parkoviště ve studeném větru, načež vás čeká ještě delší cesta přes parkovací dům, abyste se dostali do útrob letiště. A tak pár minut počkat a zkusit štěstí není vůbec špatná strategie. Normálně bych ty dva nechala, ať soupeří mezi sebou, ale dnes chci taky jedno dobré místo vpředu. Pokaždé když se mi ho podařilo získat, se můj let velmi vydařil.

Pomalů se sunu kupředu a pátrám po prázdných místech, které ti dva na cíhané možná přehlédli.

V rádiu Layla Dayová přeruší jakéhosi chlapce, jenž pje nesouvislou ódu na teenagerku jménem Ashley a prohlašuje se

za lásku jejího života. Mutujícím hlasem tvrdí, že mu její srdce patří už celé tři týdny. Na počest jejich velké lásky zazní z rádia „My heart will go on“.

Vlevo přede mnou se k životu probudí zaparkovaný vůz a červenými brzdovými světly protne tmu. Rázem se mi do krve vyplaví adrenalin a prsty pevně sevru polstrovaný volant. Nemůžu tomu uvěřit, ale je to opravdu tak. Mně, Avě Greenové, se právě děje letištní zázrak.

Jelikož jsem neviděla nikoho, kdo by k onomu zaparkovanému vozu šel, domnívám se, že jakýsi dobrosrdečný zaměstnanec v něm jen tak seděl, čelil chladné chicagské noci a vyčkával až dorazím, aby mě mohl obdarovat svým parkovacím místem jako jakýmsi dárkem na rozloučenou. Je to zřejmé. Zavýsknu radostí, šlápnu na plyn a vyhodím blinkr, zrovna když jeden ze dvou čekatelů na volné místo zabočí za roh.

Zaparkovaný vůz začne couvat a k mému překvapení se onen čekatel o pár centimetrů přiblíží a vyhodí blinkr také. Nevěřicně mhouřím oči. Viděli přece, jak spouštím blinkr. Není možné, aby jim něco takového uniklo. Venku je možná stále ještě tma, ale díky ní byl můj manévra o to zřetelnější. Tohle je chování jako na divokém západě. Na parkovišti je to trochu jako při souboji. Kdykoli jindy bych se vůbec nerozmýšlela, sklonila hlavu a odjela pryč. Parkovací místo za to nestojí.

Dnes ale není jakýkoli den. Je to poslední den, kdy budu parkovat na parkovišti pro zaměstnance. Je to první den mé poslední pracovní cesty. Potřebuju štěstí, které toto místo slibuje. Pokud tenhle let nebude úžasný, zakončím devět let létání v slzách. Představa, že vstoupím do tak významné fáze svého života se smutkem a jinou opustím zrovna tak, je docela depresivní.

Čekatel na místo znovu sešlápne plyn a popojede o několik dalších centimetrů. Ocítne se tak v záři světel pouličního osvětlení, která parkoviště lemují. Nakloním se dopředu

a mžourám přes čelní sklo. Když spatřím tvář toho, kdo sedí za volantem, svraštím čelo. Je to Jack Stone, jeden z nás – anebo spíš ne, spíš týpek protivný jako Úřad pro bezpečnost v dopravě. Znechuceně zavrčím.

Měl by se stydět. Jako kolega stevard by měl na letišti pomáhat. My jsme ti, kdo tajně z letadla pašují colu pro údržbáře a schraňují sušenky pro provozní zástupce. Neturujeme motory před jinými řidiči jako chuligáni oblečení v kůži, co se snaží hrát kdo s koho.

Tohle můžu považovat jen za další důkaz toho, co jsem vždycky věděla: Jack Stone se sice možná vzdal svého místa v kokpitu, když odešel od Air Force, ale v srdci zůstal pilotem. Nejspíš si vůbec nevybral tady být. Vsadím se, že ho vyrazili za přesně takovéhle neukázněné chování.

Všichni si myslí, jak je charizmatický, ale jeho nadřazení jeho dokonalou image jistě prohlédli stejně jako já. Nenechala jsem se od něj napálit posledně a nenechám se od něj napálit ani tentokrát. Tohle je *moje* parkovací místo. Sevru volant ještě o něco pevněji.

Zaparkované auto vycouvává ještě o něco víc na osvětlené prostranství. Nohu tisknu k plynu a netrpělivě ji napínám. Jackovy oči se zaklesnou do mých a jeho bílé zuby se zalesknou v úsměvu. Stepní běžci poletují po parkovišti a mně zní v hlavě soundtrack ze starého westernu.

Zaparkované auto vyklouzne z parkovacího místa a já se ani nezamyslím nad tím, že mám nové auto, dárek od Alexandra, který jsem nevěděla, jak oplatit; dokonce ani nad tím, že je silnější, než co jsem kdy řídila, a moc drahé, abych ho případně nahradila. Šlápnu na plyn a strhnu volant doleva. Přišla jsem o rozum. Když se blížím k řadě aut, svírá se mi žaludek. Čím jsem jim blíž, tím se zdají větší a když vklouznu mezi ně, tyčí se podél jako zdi. Vydechnu z plných plic vzduch, o kterém jsem ani nevěděla, že zadržuju.

Vybrála jsem!

Mé nadšení má ale krátké trvání. Přehluší ho zdravý rozum a hlava mi klesne na volant. Polovina světa se ještě ani neprobudila a já už jsem se skoro zabila v autě. Alespoň už nikdy nemusím vidět Jacka Stonea.

Jako by instinktivně vytušil mou touhu, aby zmizel, postaví se Jack svým autem za to mé, zatímco se snažím vystoupit. Jeho vůz je hnědý, starý a podivně tvarovaný. Je to ten druh auta, které toho má za sebou víc než dost. Zabolí mě, když si vzpomenu na svého starého VW brouka, jež Alexander bez mého svolení vyměnil za tohle, protože mě chtěl hýčkat. Na světě jsou lidé, kteří žijí podle rčení, že nové je lepší. Pro mě jsou nejhodnotnější ty věci, které dlouho vydrží. Věci, na něž je spoleh. Aniž bych si všimla Jacka, otočím se ke kufru svého auta tak rázně, až se mi nadzvedne kabát, který je součástí mé letecké uniformy, a studený vzduch mě štípe do nohou v silonkách. Místo aby odjel, stáhne okénko. *Skvělý.* Teď, kvůli své hluboko zakořeněné potřebě zachovávat pořádek, se budu muset omluvit, že jsem ho skoro přejela. Tahle vrozená potřeba všechno urovnávat je vlastnost, kterou na sobě nesnáším.

„Slušná jízda, Danico Patricková. Trénuješ na Daytonu?“

Jack se na mě zašklebí ze sedadla řidiče. Oči má překvapivě světlé proti opálené kůži a tmavým vlasům, které vypadají, jako by jel se staženým okénkem. Možná že tomu tak opravdu bylo. Možná že lidé bez duše jsou imunní vůči chladu.

„Jestli bys rád nějaké lekce, budu tě muset odmítnout. Všichni mí potenciální studenti musí mít alespoň základní povědomí o tom, k čemu je blinkr.“ Co se týče omluv, tohle nejspíš není jedna z mých nejvydařenějších.

„Pochopil jsem to špatně?“ Jackova snaha tvářit se nevinně není moc přesvědčivá. „Měl jsem za to, žeš mi ukazovala, že mi to místo přenecháváš.“

„Jasně. Když jsem spatřila silného, zdatného chlapa, okamžitě jsem se začala strachovat, že v těch svých teplých kalhotách a pohodlných botách bude muset ujít lán cesty.“

„Tys ale nemohla vidět můj tělo.“ Usmívá se ještě víc. „Ale li-
chotí mi, když slyším, že sis ho všimla už někdy dřív.“

Podrážděním mě svrbí kůže. Jen z představy, že by mě mohl započítat mezi nesčetné členky svého fanklubu, se mi chce skočit zase do auta a ukrást mu další parkovací místo.

„Asi bys už měl jet.“ Rukou mávnu k zadní části parkoviště. „Bude to docela štreka, dojít sem až z místa, kde se ti podaří zaparkovat.“

Otočím se na podpatku a dám tak najevo, že konverzace je u konce. Veškeré teplo, které se nahromadilo v zadní části vozu, je už pryč, a tak šátrám v chladných útrobách kufru. Vyrožím svůj pojízdný kufřík, tašku s jídlem pověším na jeho háček, pak umístím navrch svou tašku přes rameno a celou dobu napínám uši, jestli zaslechnu, jak Jack odjíždí. Bohužel, jeho auto se k odjezdu nemá.

„Ty se ale ve skutečnosti ani tolik nevztekáš kvůli tomu parkovacímu místu, že jo?“

„Cože?“ Strnu a pak se k němu pomalu otočím.

Jack si opírá ruku o dvířka auta, jako kdyby bylo venku příjemných sedmadvacet stupňů. Zase si hraje na nevinátka. Nebo třeba ne. Že by si mě dokonce pamatoval? Když to nevím, těžko můžu jeho otázku zodpovědět. Ani za nic mu nepřipomenu naši krátkou konverzaci před dvěma lety, která se mi milionkrát přehrála v mysli a byla úvodní slokou písně mého zlomeného srdce. Nepřipomenu mu ji, když na seznamu jeho hříchů stojí tak nízko, že už zapomněl, že se vůbec stala. Myslel by si, že jsem trapná.

Ale stejně, jaká byla pravděpodobnost, že po vši snaze vyhnout se mu při práci i v letištní hale se Jack Stone přede mnou objeví v den mého posledního letu? Mám-li k té věci co říct,

vesmír mi teď jasně nabízí šanci se vyslovit. Ale to je k ničemu, ne? Jack je tím, kým je – stejně jako já jsem, kdo jsem; měla bych si dobře zapamatovat, že *nejsem* někdo, kdo svádí boj o parkovací místo a ohání se slovními hříčkami.

Jestli je tohle příležitost to celé uzavřít, možná to nemá být ve formě konfrontace. Třeba by bylo lepší, kdybychom se někam posunuli.

Bohužel, tak časně zrána leží takový úkol mimo dosah mé benevolence. Apatie bude nejspíš dosažitelnějším cílem. *Je mi to fuk, už jsem se přes to přenesla. Koneckonců, tohle všechno bude za chvíli minulostí.*

„Aby bylo jasno,“ řekne Jack, a osvobodí mě tak z vnitřního zápasu, zda odpovědět, „jen jsem si dělal legraci. O to místo jsem vůbec nestál.“

„Fakt?“ Ke své úlevě jsem trefila přesně ten správný tón: ledabylý, bez špetky obvinění nebo pochyb.

„Ani jsem se nedotkl plynu, když si se na mě řítila jako Šílený Max.“

Ta představa mě skoro rozesměje. „To je fuk. Víš co, zapomeň na to. Asi jsem reagovala přehna–“

„Brzdová světla! A podívej: je to mnohem lepší místo než to tvoje.“ Jack na mě mrkne, otočí auto do protisměru a žene se k místu v přední části parkoviště.

A najednou je apatie dočista nedosažitelná. Zírám za ním, čímž promarním pět cenných vteřin.

CESTA Z PARKOVIŠTĚ MĚ ZAVEDE do podzemní garáže, kde je o poznání chladněji. Ozvěna klapotu mých podpatků se odráží od betonových zdí. Jako by říkaly: *Naposledy! Naposledy!* Zabočím k pohyblivým chodníkům. Každý týden dva ze tří nefungují. Jasně že ne tytéž. To by dávalo moc velký smysl. Ráda hraju takovou malou hru, kterou jsem nazvala *Tak*

které to budou? Dnes jsem se spletla. Překvapivě jsou v provozu všechny tři.

Jakmile se pomocí telefonu odbavím za přepážku, mrknu na hodinky a dovolím si trochu zvolnit, jelikož mám šestačtyřicet minut na to, abych se dostavila k bráně. Pokud se tam odeberu okamžitě, budu moct se zbylým časem naložit podle svého. Přiměju se uvolnit záda i ramena.

Když se ubírám dlouhou cestou ke speciálnímu bezpečnostnímu vchodu pro posádku, nechám se vtáhnout do atmosféry letiště. Letiště je jediné místo na světě, kde vás nenaštve, že se vám někdo připlete do cesty nebo do vás vrazí rukou. Nevidí, neslyší, před očima jen pomyslný seznam úkolů. Musí přijít na to, co udělat teď a co potom. Vzpomenout si na všechno, co možná zapomněli.

Občas někdo vzhledne, a když mě spatří, zazírá na mě. Většinu z nich napadne, že by se mě možná rádi něco zeptali; letištní zaměstnanec, za nímž se netáhne houf lidí dožadujících se jeho pozornosti, je jen zřídka k vidění. Jiní si mě obdivně přeměřují v celé výšce. Trapný, ale neoddiskutovatelný fakt je ten, že v uniformě vypadám mnohem atraktivněji.

Zní to příšerně, já vím; moje šaty mají ostře borůvkovou barvu a jsou vyrobeny z materiálu tak umělého, až si myslím, že skutečný důvod zákazu kouření v letadle je obava, aby posádka nevzplála, kdyby se přiblížila k čemukoli, co hoří. No, ale fakta jsou fakta. Stevardi spadají do kategorie zaměstnání, která jsou ve filmech vykreslována jako sexy. Asi jako zdravotní sestřičky. Koktejlové číšnice. Salonní zpěvačky. Ve skutečnosti je mi osmadvacet, měřím metr padesát, miluju velký trika a často se zapomínám večer odlíčit. Ale v práci, když si obuji vysoké podpatky a obléknu šaty, mám najednou dlouhé nohy, pornograficky velká prsa a vypadá to, že i pas.

Dáma v letech přede mnou zápasí s taškami naskládanými na vozíku. Podnikatel, který si sňal z očí své klapky, se zastaví

a pomůže jí. Srdce mi poskočí radostí. Jsem nadšená, že se konečně usadím, ale nemůžu se ubránit malému pocitu smutku. Tohle místo a všichni ti lidé mi budou chybět.

Ten pocit se ještě umocní, když se se mnou dá do řeči bezpečnostní pracovník u rentgenu. Dokonce i při pohledu na frontu, která se jako had vine z McDonalda, se mi stáhne žaludek. Všichni tihle lidé čekají na své mražené karbanátky a lívance a netuší, že nejlepší snídani na světě najdou jen tři metry odtud u LeeAnn Chin. Do tohoto tajemství jsem zasvěcena, protože toto je mé království. Ale brzy už nebude. Budu snídat v normálním čase v obyčejné kuchyni s mužem, kterého miluju. Žena ve frontě na McCoffee neochotně ustoupí, abych kolem ní mohla projít do podniku LeeAnn.

Když vejdu, spatřím, že kdosi už stojí u pultu, což se ještě nikdy nestalo. Tajemství je vyzrazeno. Ještě ani nejsem pryč, a někdo už zaujal moje místo.

Poodstoupím, abych mu dala prostor, ale slyším, jak se ptá, co je v jarních závitcích. Jeho hlas zní povědomě, ale když pracujete s lidmi, časem vám všichni začnou znít stejně. See-Yun slyšela tuto otázku bezpochyby už tisíckrát. *Něco k snídani? Slanina? Klobásky?*

Za pultem se usměje a zavrtí hlavou. Nezdůrazní, že se tam nachází několik druhů pokrmů, jež by Američan mohl považovat za „něco k snídani“. Ani nezmíní očividnou skutečnost, že jarní závitek, vaječná rolka či krémové sýrové wontony chutnají fantasticky bez ohledu na denní dobu.

„Dejte si asijskou míchanici,“ říkám muži se širokými rameny přede mnou a ukážu na míchaná vajíčka s kousky klobásky, paprik a česneku. Má slova se vznášejí ve vzduchu o něco ostřeji, než jsem původně zamýšlela, a pravděpodobně se v nich odráží stopa nepříjemného setkání na parkovišti. Zakroutím nad sebou hlavou a zmírním svůj tón, protože mám na sobě uniformu a v mém popisu práce je být laskavá. Tenhle

muž nemůže za to, že se nad pánví s vejci, s níž nemám pranic společného, cítím podivně majetnický. „Nebudete litovat.“

„Dobré ráno, Avo.“ See-Yun na mě pohlédne a dotyčný muž se ke mně otočí.

Když spatřím tu silnou čelist a absurdně modré oči, úsměv, který jí věnuji, se promění v škleb. Copak se tenhle chlap rozhodl zničit první den mé poslední pracovní cesty? Jack Stone tentokrát vyhrál. Nejspíš proto, že mu nijak nezáleželo na tom, že si může chodit po letišti a nasávat do sebe všechnu tu atmosféru. Bral to jako samozřejmost, protože ví, že příští týden to zažije zase.

Zlostí mi ztuhnou záda. Je jasné, proč jsem si nevšimla, že přede mnou stojí on. Jack by měl mít kabát borůvkové barvy, jaký mám na sobě i já, a ne svou vlastní bundu. Je plátěná nebo z něčeho takového (co nejspíš vůbec nehřeje), se spoustou popruhů a kapes. Je to jeden z těch dráždivých kousků oblečení, který nevypadá moc trendy, což vlastně trendy je. Úplně to nesnáším.

„Ahoj podruhé,“ Jack se tváří přátelsky, jako kdyby už zapomněl na náš souboj. „Aviana, že jo?“

„Ava.“ *Neposlouchá*, připojím na seznam věcí, co mě na něm rozčilují, pod položky *nevhodná bunda* a *parkovací anarchist*. Copak See-Yun *ted'* nevyslovila moje jméno?

„Já jsem Jack.“

Navzdory faktu, že jsme se už dvakrát setkali, si uvědomím, že teprve teď jsme se řádně představili. Všimnu si, že má poněkud zvláštní, jaksi pokřivený úsměv. To mě mate. Tomu chlapovi je asi tak třicet. Jak je možné, že ještě nepřišel na to, jak se náležitě tvářit?

„Ahoj Jacku.“ Nakloním hlavu k pánvím se snídání za sklem. „Čas běží. Víš, co se říká: objednej si, nebo zmiz.“

Jack se tváří nezúčastněně, nepochybně předpokládá, že toto je způsob, jakým komunikuji s lidmi. Ale See-Yun vypadá

překvapeně – jako by vypadal i každý jiný, kdo mě zná. Zná mě v dobré náladě a jako někoho, kdo si i v časných ranních hodinách rád poklábosí. Ale ona je hodná. Nezavdala mi žádnou příčinu být k ní nevlídná.

„Asijskou míchanici už jsem měl,“ řekne Jack. „Je skvělá, ale to je i míchanice se šunkou a sýrem. Už jsi je ochutnala?“

Zavrtím hlavou.

„To bys měla,“ říká.

„Já nejsem ta, kdo neví, co si vybrat,“ pronesu s lehkostí a on se směje, jako kdybych si dělala legraci, jenže tak to není. Je to tak těžké, najít si něco dobrého a toho se držet? Proč lidé jako on vždycky hledají něco lepšího? Možná je to tím, že je pilot. To by vysvětlovalo i to, proč byl Jack tak ochotný pomoci svému slizkému partákovi. Jsou to spřízněné duše, které pojí touha okusit všechno... a každého.

Tu myšlenku zaženu. Tohle není vhodná chvíle prodírat se trním, jež lemuje cestu vzpomínek. Je to naposledy, co jdu k LeeAnn v uniformě. Je to naposledy, co budu jíst asijskou míchanici před letem. Jack už zničil mé vítězství z parkoviště. Nedovolím mu, aby mi zkazil taky snídani. Jack ale v mé tváři zřejmě něco uviděl, protože nakloní hlavu a přejíždí po mně očima.

„Jsi v pohodě?“ Nakloní se kupředu, mluví tiše a já si všímám jeho tmavého strniště, známky toho, že se ráno neoholil. Jen další důkaz jeho nehorázného pohrdání pracovními předpisy.

„Upřímně,“ řeknu, „mám hlad. To je důvod, proč stojím před pultem plným jídla. A chápu, že tohle zřejmě bude nejdůležitější rozhodnutí tvého života, ale možná bys nám všem mohl prokázat laskavost a *něco si už vybrat*.“

Jackovi slouží ke cti, že ani nehne brvou. Pouze ustoupí a pokyne mi kupředu.

„See-Yun,“ řekne, „dáma by si ráda objednala.“

Nohy jako by mi vrostly do země. „Můžu počkat, až na mě přijde řada.“ Jack nakloní hlavu.

„Možná by bylo pro všechny lepší, kdybys uznal svá omezení. V nabídce jsou dva druhy vajec a několik příloh. Když se budeš opravdu soustředit, určitě si dokážeš vybrat.“

„Ale proč se omezovat?“ Jack se na mě zase usměje tím svým zvláštním úsměvem a pak se otočí k See-Yun. „Asi bych si dal trochu od obojího. Můžete mi dát půlku té asijské míchanice a půlku té se šunkou a sýrem?“

See-Yun bez mrknutí oka přikývne a naloží více než poloviční porci od každého pokrmu do polystyrenového obalu. Zdá se, že některé ženy nedokážou odolat touze nakrmit pohledné hladové muže.

„A k tomu si vezmu ještě tyhle dva jarní závitky,“ dodá Jack. „Možná že to je přesně to, co té snídani chybělo.“

Protočím panenky a povzdechnu si. Potřeba pestrosti? Touha po excesu? Jack Stone je přesně takový, co se o něm povídá. *Jednou pilot, vždycky pilot.*

3. kapitola

Letadlo se svou posádkou rádo hraje takovou hru. Než aby udržovalo mírnou teplotu, raději vhání do kabiny horký vzduch, dokud tam není jako v sauně. Když se vysvlečeme ze svetrů, vyčeseme si vlasy a nacpeme si kapsy kapesníčky, abychom si mohli otírat pot, který nám stéká po krku, klimatizace nám vše bohatě vynahradí tak, že na mě každý pasažér začne mávat a žádat přikrývku. Je to výborná zábava a taky příčina, proč po většině cest skončím s ucpaným nosem a bolestí v krku.

Zjevně jsem dorazila při nástupu arktické fáze. Jak táhnu svá zavazadla k zadní kuchyňce, zjišťuju, že dokonce i koženková sedadla jsou na dotek chladná. Jsem na palubě první, ale jak moje navršená zavazadla narážejí o kovové područky podél uličky, je to takový randál, že se ohlédnou, jestli nenastoupil i někdo další.

Než věci naskládám do úložného boxu nad hlavou a dokončím bezpečnostní kontrolu, přední část letadla ožívá. Nejméně dva členové naší posádky už dorazili a jednoho z nich poznávám. Odbarvená blondýnka s kořínky jako uhel je Gen Hefnerová. Oči jí rámuje symetrické černé linky a uniformu má očividně zkrácenou, aby mohla ukazovat své gazelí nohy.

Málokdy se mi podaří letět s někým dvakrát. A když už, je to po tak dlouhé době, že je to jako úplně nové setkání. Ale

s Gen je to jiné. Za posledních devět let jsem s ní pracovala jen dvakrát, ale ona je ten druh člověka, na kterého jen tak nezapomenete. Zejména proto, že vám to nedovolí. Loni jsem na ni narazila v salonku pro zaměstnance a ona mi hned začala vyprávět příběh o tom, jak zrovna válčí se svým přítelem, jako kdybychom byly kamarádky, které spolu mluví každý den, a ne dvě osoby, které se naposledy viděly, když v Bílém domě seděl předešlý prezident. Spěchám dopředu, abych ji pozdravila.

„Avo!“ Její hlas zní ochraptěle. Je možné, že jde o nemoc z povolání, ale jestli se nic nezměnilo, může být ztráta hlasu způsobena také tím, že většinu svého volna tráví v klubech, kde popíjí, kouří a vede rozhovory asi tak o patnáct decibelů nad normální hlasitostí. „Už ses seznámila s pilotem Paulem?“

Podsaditý pilot s plachým úsměvem a zarudlou kůží napřáhne ruku. Vypadá, jako kdyby přilétl z kukuřičných polí v Nebrasce. A přesně tak tomu i může být. Ačkoli všichni máme základnu v Chicagu, jen asi čtyřicet procent z nás tam bydlí. Někteří měli to štěstí, že už tam žili, a jiní, jako já, byli ochotni se přestěhovat. Zbytek, stejně jako Gen, dojíždí z celé země. Původně je z Pensylvánie, ale co jsem naposledy slyšela, žije ve Vegas.

„Rád tě poznávám, Avo,“ řekne pilot Paul.

„Není úžasný?“ Gen se ďábelsky usměje, když chudákovi Paulovi zrudnou tváře.

Je mi ho líto. Celý svůj život jsem strávila studováním lidí, a tak už dokážu odhadnout, jak se tohle vyvine. Následující tři dny s ním bude Gen nehorázně flirtovat. Když bude mít Paul štěstí, bude se jen bavit její snahou ho okouzlit. Ale mnohem pravděpodobnější je, že se do ní zabouchne, aby pak zjistil, že Gen absolutně nemá zájem o hodného muže, který je bohužel pouhý zaměstnanec.

„Může mě někdo vzít do Belize, prosím?“ Na palubě se objeví další osoba a ušetří mě nutnosti na otázku profesionálně odpovídat. Spontánně se usměju, než má mysl rozpozná tu línou chůzi a ostře řezanou čelist. „Potřebuju zdrhnout tomuhle zimnímu počasí.“

„Jacku!“ Gen téměř porazí pilota Paula, když se hrne obejmout toho všiváka, který mě od rána trápí.

Paul je zoufale pozoruje, zatímco já se mračím.

Ráda bych se tvářila, že je Jack černý pasažér, který škemrá o svezení, jenže dnešní mezipřistání je v Portlandu v Oregonu. Do Belize dorazíme teprve zítra. Pouze člen posádky zná naši destinaci, což znamená, že jeho tašku nemůžu vyhodit do spojovacího tunelu a říct mu, aby jel stopem někam jinam. Protože tohle je skutečnost. Jack Stone se mnou slouží na mé poslední cestě.

To je ten nejhorší způsob, jak to celé uzavřít. A nejsem v tom sama. Chudák Paul. Jeho výraz spráskaného psa je naprosto opodstatněný. Jestliže jeho šance u Gen byly před deseti sekundami malé, právě se staly zcela mizivými. Paulovi nejsou trnem v oku jen Jackovy oči a trendy bunda, ale zejména sebejistota, která z něj vyzařuje. Ten jeho koketní úsměv, který říká, že by mohlo jít o potíživistu, ale že vás nechá, abyste se o tom přesvědčili sami. Tenhle chlap přiměl See-Yun, aby mu dala porci vajec navíc, prokristapána. A někdo jako Gen mu bude ochotně k dispozici celý.

Kdyby způsob skládání palubní posádky byl trochu spravedlivější, mohli bychom se s Paulem spojit a vystrnadit Jacka z letadla. Protože ale nemůžeme, jsem nucena s ním strávit následující tři dny, a tak předpokládám, že si Jack Stone zaslouží být představen. Zcela zjevně jsem udělala vše, co bylo v mých silách, abych se mu od našeho setkání v hotelovém baru vyhnula. Ale dobré drby mají tendenci se šířit a já nejsem tak povznesená, abych je neposlouchala, když se jedná o někoho, kým pohrdám.